

Увод:

Учење се састоји у стицању нових навика и особина. Оно претпоставља памћење, тј. задржавање онога што је стечено. Када говоримо о учењу, проучавајући и приказивајући овај јединствени процес, ми обраћамо пажњу на стицање новог облика понашања. Међутим можемо да обраћамо пажњу и на трајање онога што је стечено и у том случају говоримо о памћењу. Из овога свега видимо да учење и памћење никако не могу одвојено. Учење може да значи као процес стицања нових знања и усвајања чињеница. Памћење или меморија може значити да се знања стечена учењем сачувају и поново користе, тј. способност да се поново репродукују ранији доживљаји и стечено знање. Док нпр. постоји и краткотрајна меморија која се заснива на непосредном чулном искуству. С друге стране постоји и дуготрајна меморија, што значи да научне чињенице можемо поновити и неколико мјесеци послје учења. Мозак је тај који прави разлику између учења и памћења, јер се у мозгу врши обрад тих свих информација.

Важност учења:

Оно што постоји у понашању и што није дато биолошким наслеђем стечено је учењем. Наше навике, вјештине, знања, мотиви, бројне емоције, различите особине, па и читава наша личност првенствено су резултат учења. Када не би постојало учење, ми би смо имали само одређен број рефлекса и неколико наслеђених физиолошких потреба. Што значи, да не би смо били у стању да задовољимо ни ове урођење физиолошке потребе, јер не би смо умјели наћи објекте на којима ћемо их задовољити. Из овога свега ми не бисмо били у стању да ходамо, трчимо, или уопште изводимо било какву вјештину, не бисмо посједовали навику чистоће и реда, нити би имали знања, нити бисмо се умјели користити говором.

Видимо да не би било ничега ни од свега онога што је човјек створио ослањајући се на природу. Тј. не би имали ни кућу, ни путеве, ни алате и стројеве, ни књиге, ни умјетничке слике, значи не би постајала уопште цивилизација, технолгија и наука. Учење стога представља процес који је не само неопходан да би се човјек одржао него и процес коме захваљујемо за развитак човјека и формирање његове личности, као и цјелокупни развитак човјечанства. Психологија као наука највише пажње посвјећује учењу, јер је учење најбитније од свих осталих процеса којима се психологија бави. Цјелокупни свијет не би могао да опстане без учења и памћења, јер комуникација међу људима не би никако постојала. Важност учења се прожима кроз цјелокупну психологију и повезано је са свим осталим процесима са којима се сусреће психологија. И постоје различита гледишта за учење и памћење.

Дефиниција учења:

Постоје различите дефиниције учења. Међутим, врло често се под учењем подразумјева намјерно запамћивање вербалног (рјечима израженог) материјала путем понављања. Такво одређење учења је преуско. оно је преуско јер учење може бити и ненамјерно. нпр. дјете од рођења учи различите облике понашања: учи да хвата предмете, да изговара ријечи, а без икаве намјере. Учењем се и стичу и различите моторне вјештине, различита осјећања и формирају различите особине личности, а не усвајају се само различити ријечима изражени садржаји.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com